

Bogár László: Nicht vor dem Kind

2013 november 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A címben szereplő német mondás lényege, hogy a szülők ne a gyerek előtt vitassák meg konfliktusait. Mert a gyermek még éretlen, és mint ilyen, alkalmatlan arra, hogy a nagyok dolgába beleláthasson.

Az újabb és újabb megfigyelési és lehallgatási botrányok azt látszanak bizonyítani, hogy az Amerikai Egyesült

Államok nagyjából ugyanígy tekinti „kiskorúnak” saját szövetségeseit, akiknek nem kell arról tudniuk, hogy a „szül?” mit gondol róluk, illetve a fegyelmezés milyen nyílt vagy rejtett eszközeit használja velük szemben.

Kiderülni látszik, hogy a barátságos felszín alatt valami egészen más húzódik meg. Hogy a gyermeknek tartott szövetségesek iránti teljes bizalmatlanság egyúttal azt is jelenti, hogy a birodalmi Amerika számára pusztán tárgyakról van szó, olyan objektumokról, amelyek a birodalom érdekeinek megfelelően tetszés szerint használhatók fel bármire. Persze aligha hihetjük, hogy bárkiben illúziók élnének arról, hogy az ellenőrizetlen hatalom mi mindenre képes, most az egyre zavartabban viselkedő európai elitekre halmazati büntetésként hullnak vissza saját önámító hazugságai.

A nyugatias demokrácia egyik alapvető dogmája ugyanis éppen az, hogy központi kategóriája a jogállam, azaz a teljes átláthatóság, a mindenki számára való ellenőrizhetőség legmagasabb érvényesülése. Ez egyúttal azt is jelenti, vagyis inkább jelentené, hogy az emberi kapcsolatokat a kölcsönös bizalom, jóindulat, együttérzés és szolidaritás irányítja. Az ugyan régen sejtethető volt, hogy a demokratikus jogállam színpadi díszletei mögött, alatt, felett stb. olyan „zsinórpaddások” működnek, és ezeket olyan erő irányítja, amelyek, mint tudjuk „nem léteznek”, és összeesküvéselemelő-gyártóként az, aki létezésüket feltételezni meri. Persze amikor kiderült, hogy mégis csak létezniük kell, és, hogy tényleges irányításuk mibenléte igen kényes kérdéseket vet fel, megbénulni látszik az egész nyugati kommunikációs gépezet. Olyan kérdéseket kellene a beszédterbe beemelni, amelyek eddig abszolút tabunak számítottak. Hogy valójában mi is zajlott, illetve zajlik folyamatosan, azt aligha fogjuk megtudni, feltehetőleg újabb önámító hazugságokat hallunk majd, keresnek, és persze találnak majd felelősöket, akik jelentéktelen szereplői a történetnek, de alkalmasak lehetnek arra, hogy a leleplezést elleplezésbe lehessen fordítani.

Az egész történet valójában más szempontból lehet érdekes számunkra. Azt kellene inkább megérteni, hogy a felszín alatti tektonikus rétegekben milyen elmozdulások mehettek végbe, amelyek most éppen így törtek elő. Azt aligha gondolhatjuk komolyan, hogy az érintett nagypolitikai szereplők eddig nem voltak tisztában azzal, hogy mi történik. Elég mulatságos volna feltételezni például, hogy a német kancellárnak ne lett volna tudomása arról, hogy lehallgatják. Vagy, hogy a Külügyminisztérium számára drámai felismerés, hogy a „birodalmi” Amerika rendszeres és komplex kémtevékenységet folytat Magyarországon. A kérdés sokkal inkább az, hogy ezek a nagy leleplezések, a WikiLeaks, vagy éppen legutóbb Edward Snowden kiugrása, milyen elzárkózottan megkomponált koreográfiába illeszkedik. Tehát nem maga a lehallgatás ténye a meglepő (meglepő az lenne, ha kiderülne, hogy nem volt és nincs ilyen), hanem az, hogy ez a most már gyűjtőzsinórként működő folyamat milyen mélyrétegbeli elmozdulások eredménye, minek a visszatükröződése. Bár biztos tudásunk értelemszerűen soha sem lesz a világ valóságos összefüggéseiről, joggal gyanítjuk, hogy a legmélyebb ok a birodalmi Amerika pozícióinak lassú, de

feltartóztathatatlan eróziója. Ez a szerkezet mindig is globális parazitaként működött, és azokra a technikákra épült, amelyekkel képes volt a világ Amerikán kívüli részét kifosztható erőforrásként üzemeltetni. Ehhez azonban arra volt szükség, hogy a civilizáció minden lokalitásának elitjében kiépítse az új kiszolgáló kollaboráns struktúrákat, illetve, hogy sikeresen tartsa fenn azt a hipnóvizist, amelynek segítségével a kezében lévő globális média elkábítja és orránál fogva vezeti a mentálisan, morálisan, spirituálisan leépített tömegeket. Az utóbbi évtized során azonban mindez egyre több akadályba ütközik. A helyi elitek között egyre többször akadnak olyan „renitensek”, akik felérik ésszel, hogy ha az általuk elsegített birodalmi kifosztás nyomán kirohad alóluk a saját országuk, az nem túl szerencsés fejlemény. Mi több a megvezetett tömegek ébredésének is számos jelét tapasztaljuk szerte a világban. A birodalom olyan öngerjesztő folyamatok spiráljába került, ahonnan nincs visszatérés. Ennek a spirálnak az egyik külső megjelenése az a mód, ahogyan megváltozott az amerikai nagykövetségek működése a különböző európai nagyvárosokban az elmúlt évtizedek során. Talán az egyik leglátványosabban Londonban, ahol huszonöt éve még az utcáról is bárki bemehetett minden nehézség nélkül.

Aztán lassan elkezdődött az egyre terjeszkedő biztonsági zónák kiépítése. Betonerődtmények, tankcsapdák, nehézgépfegyverek, állig felfegyverezett tengerészgyalogosok, álcázott mesterlövészek tucatjai, röviden ennyi az elmúlt negyed évszázad mérlege. A birodalom görcsösen ragaszkodik ahhoz a soha sem volt mítoszhoz, hogy az a barátságos szelíd óriás, miközben csak fokozódó erőszakkal tudja elemi szintű működését is fenntartani. És ez egyre mélyebb paranoiába hajszolja, amelynek a lehallgatás csak egy jelentéktelen eleme. Ez a paranoia a végzetes eladósodás döntő oka is. A birodalom hanyatlása elkezdődött.

Bogár László – magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázzatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló